

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 4T/7/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7110010079
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2015:7110010079.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I predseda senátu JUDr. Ladislav Bujňák v senáte zloženom z členiek senátu Mgr. Anny Palenčárovej a Mgr. Ľubice Tirpákovéj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.5.2015 v trestnej veci obžalovaného G.. A. L. pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného v čase spáchania činu takto

rozhodol:

Súd podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku obžalovaného

G.. A. L. - U.. XX.X.XXXX, trvale bytom L., Z.. B. Č.. X

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I. pre skutok, ktorý mal spáchať tak,

že

- v Košiciach na Daňovom úrade Košice I, F. Č.. X dňa 26.04.2000 ako splnomocnený zástupca spol. V., E..A..O.. L. v úmysle skrátiť daň z pridanej hodnoty v rámci podaného daňového priznania k dani z pridanej hodnoty za I. štvrťrok roku 2000 neoprávnene uplatnil DPH na vstupe z fiktívnych dodávateľských faktúr Č.. X/XXXX, D.. Č.. XXXXX zo dňa 10.01.2000 na sumu 799.500,-Sk, ktorá mala byť uhradená 31.03.2000, fa. Č.. XXXXXXX, D.. Č.. XXXXX zo dňa 20.02.2000 na sumu 713.400,-Sk, ktorá mala byť uhradená 31.03.2000, W. Č.. XXXXXXX D.. Č.. XXXXX zo dňa 15.03.2000 na sumu 824.100,-Sk, ktorá mala byť uhradená 31.03.2000 všetky v hotovosti vrátane DPH dodávateľovi K., E..A..O.. L., pričom v súvislosti s vykonanou kontrolou Daňového úradu Košice I v dobe od 06.06.2003 do 01.10.2003 v rámci doplnenia odvolania dňa 13.01.2004 k odvolaniu zo dňa 07.11.2003 proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Košice I Č.. XXX/XXX/XXXXX/XXXX zo dňa 28.10.2003 týkajúceho sa rozhodnutia na dodatočný dorub DPH za I štvrťrok 2000 boli uvedené faktúry nahradené ďalšími fiktívnymi faktúrami dodávateľa spol. A., E..A..O.. L., ktoré mali byť vystavené v dňoch 16.01.2000, 19.02.2000 a 08.03.2000 v rovnakých sumách, všetky uhradené v hotovosti vrátane DPH, v rovnakých dňoch, teda v uvedenom daňovom priznaní k DPH uplatnil DPH na vstupe bez uskutočneného zdaniteľného plnenia a tak skrátil vo vzťahu k štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice I vo výške 437.000,-Sk

- v Košiciach na Daňovom úrade Košice I, F. Č.. X dňa 26.01.2001 ako splnomocnený zástupca spol. V., E..A..O.. L. v úmysle skrátiť daň z pridanej hodnoty v rámci podaného daňového priznania k dani z pridanej hodnoty za IV. štvrťrok roku 2000 neoprávnene uplatnil DPH na vstupe z fiktívnej dodávateľskej faktúry Č.. XXXX/XXXX, D..Č.. XXXXXX zo dňa 14.10.2000 vo výške 829.619,-Sk ktorá mala byť uhradená 31.10.2000, v hotovosti vrátane DPH dodávateľovi K., E..A..O.. L., pričom v súvislosti s vykonanou kontrolou Daňového úradu Košice I v dobe od 06.06.2003 do 01.10.2003 v rámci doplnenia odvolania dňa 13.01.2004 k odvolaniu zo dňa 07.11.2003 proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Košice I Č.. XXX/XXX/XXXXX/XXXX zo dňa 28.10.2003 týkajúceho sa rozhodnutia na dodatočný dorub DPH za IV. štvrťrok 2000 bola uvedená faktúra nahradená ďalšou fiktívnou faktúrou dodávateľa spol. A., E..A..O.. L., ktorá mala byť vystavená dňa 26.10.2000 v rovnakej sume a uhradená

v hotovosti vrátane DPH, taktiež 31.10.2000, teda v uvedenom daňovom priznaní k DPH si uplatnil DPH na vstupe bez uskutočniteľného zdaniteľného plnenia a tak skrátil DPH vo vzťahu k štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice I vo výške 155.132,-Sk,

- v Košiciach na Daňovom úrade Košice I, F. Č.. X dňa 03.04.2001 ako splnomocnený zástupca spol. V., E..A..O.. v úmysle skrátiť daň z príjmov právnických osôb v rámci podaného daňového priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2000 vykázal nulovú daňovú povinnosť, pričom počas vykonanej daňovej kontroly dane s príjmov právnických osôb za uvedené obdobie bola predložená dňa 13.08.2003 ku kontrole dodávateľská faktúra Č.. X/XX/XXXX zo dňa 15.12.2000 od dodávateľa B.. C. M., Z.. O. Č.. XX L. vo výške 1.239.040,-Sk, ktorá mala byť uhradená 15.12.2000 pričom B.. M. ako podnikateľský subjekt za roky 1999 až 2002 podával na Daňovom úrade čestné prehlásenia o tom, že nemal žiadne príjmy z podnikania, čím nebolo preukázané vynaloženie nákladov na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov a zároveň dodatočne počas kontroly boli

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice I. (ďalej len súd) na hlavnom pojednávaní (ďalej len HP) dňa 23.1.2014 rozsudkom vyššie uvedenej spisovej značky oslobodil obžalovaného G.. A. L. (ďalej len obžalovaný) podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku v celom rozsahu spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I. (ďalej len OP) pre skutky v ktorých OP videl trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného v čase spáchania skutkov, z dôvodov uvedených v tomto rozsudku.

Po podaní riadneho opravného prostriedku - odvolania OP, Krajský súd v Košiciach (ďalej len KS) svojim uznesením sp. zn. 6To 52/2014 zo dňa 26.11.2014 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu, aby ju znova prejednal a rozhodol z dôvodov uvedených v tomto uznesení.

Súd si osvojil návrhy KS a na HP opätovne vypočul svedkyne B.. H. K. a C.. L. O..

Svedkyňa B.. H. K. (ďalej len svedkyňa Augustínová) na HP (na č. I. 758 vypovedala len toľko, že od roku 2007 nepracuje, je na dôchodku a nevie sa už rozpamätať, čo bolo predmetom daňovej kontroly u obžalovaného, keďže ročne vykonávala okolo 25 kontrol, bola zaradená ako kontrolórka dane z príjmu právnických osôb, avšak kontrolu DPH vo firme obžalovaného nerobila, nakoľko na to boli určení zvláštni ľudia, ktorých mená uviesť nevedela a nevedela si spomenúť ani v ktorom roku to bolo.

Po nahliadnutí do listinného dôkazu poverenia na č. I. 97 vypovedala len ku skutočnosti, že overila originalitu tohto listinného dôkazu keď uviedla, že je to jej podpis, t. j. že fotokópia súhlasí s originálom. Nevedela uviesť, kto jej ho predložil a to ani po opätovnej otázke predsedu senátu.

Súd opätovne ako v odvolaní napadnutom a zrušenom rozsudku vyhodnotil výpoveď svedkyne ako priamy dôkaz svedčiaci však len o skutočnostiach, o ktorých už vypovedala. Znova potvrdila, že kontrolu DPH, ktorá je podstatná v prejednávanej veci ona nevykonávala a nevedela uviesť kedy a kto túto kontrolu DPH vykonával. Svedkyňa potvrdila len svoj overovací podpis na poverení (na č. I. 97), t. j. že tento súhlasí s originálom, avšak kto jej ho predložil a za akým účelom uviesť nevedela.

Svedkyňa C.. L. O. (ďalej len svedkyňa O.) na HP (na č. I. 759) vypovedala, že obžalovaný štandardne za spoločnosť V. poskytoval účtovné doklady na zaúčtovanie ich účtovnej spoločnosti, tieto doklady boli doručované nielen obžalovaným, ale aj zamestnancom spoločnosti, ktorý bol poverený doručením týchto dokladov, čiže nie len obžalovaný, ale tieto účtovné doklady im doručoval aj konateľ spoločnosti, iní zamestnanci, resp. poverené osoby spoločnosti. Uviedla, že meno konateľa bolo pán T.. Mala taký dojem, že spoločnosť V. vznikla asi v roku 1999, kde ju v tom čase oslovil obžalovaný v mene konateľky spoločnosti pani V. z dôvodu spracovania účtovných dokladov. Jej účtovná spoločnosť W. E.. A.. O.. nikdy neskúmala relevantnosť dokladov, nakoľko na to spoločnosť nemala oprávnenie, pričom ich povinnosťou bolo skúmať len obsahové náležitosti daňového dokladu ako takého.

Po nahliadnutí do listinného dôkazu poverenia na č. I. 97 svedkyňa opätovne vypovedala, že s odstupom času nevedela uviesť, kto jej ho predložil pričom vypovedala, že určite mala poverenie od pani V. na konanie voči správcovi dane, čo je štandardné povolenie, ktoré spoločnosti udeľujú za účelom odsúhlasovania vzájomných pohľadávok a záväzkov. Poverenie od pani V. bolo od vzniku spoločnosti od roku 1999 až do roku kedy nastala výmena konateľa, ktorým sa stal pán T., čo si pamätá aj z toho dôvodu, nakoľko nikdy nemohla konať ona resp. spoločnosť, v ktorej bola zamestnaná voči správcovi dane bez poverenia. Vypovedala, že okrem úvodného stretnutia s pani V. všetky záležitosti za spoločnosť vybavoval obžalovaný resp. následne T., pričom ako daňový poradca spoločnosti V. mal byť nejaký pán

L., ktorý mal spracovať za jeden rok, nepamätala si za ktorý rok, daňové priznanie. Opakovane uviedla, že nevie v ktorom to bolo roku a nevedela uviesť ani bližšie údaje o pánovi L..

Aj túto svedeckú výpoveď súd hodnotí ako priamy dôkaz svedčiaci o skutočnostiach, že svedkyňa O. ako pracovníčka účtovnej spoločnosti W. E.. A.. O.. nielen pre spoločnosť V., ale aj pre ďalšie malé a stredné spoločnosti vykonávala účtovné operácie. Potvrdila, že nielen obžalovaný, ale aj iné poverené osoby poskytovali jej spoločnosti účtovné doklady, pričom poverenie mala len od pani V. (R.) ako konateľky, resp. svedka T. ako konateľa. Po nahliadnutí do listinného dôkazu poverenia na č. I. 97 vypovedala, že nevie zaujať relevantné stanovisko, či toto poverenie v roku 1999 videla, avšak opätovne potvrdila, že mala poverenie od pani V. a po výmene konateľa od svedka T., nakoľko by nemohla konať voči správcovi dane bez poverenia. Ďalej vypovedala, že za niektorý rok, nepamätá si už za ktorý spracoval daňové priznanie nejaký pán L. - daňový poradca, avšak bližšie údaje, resp. kedy na základe čoho sa tak stalo uviesť nevedela.

Súd nad rámec obsahu doporučenia KS a na návrh obhajoby sa opätovne pokúsil predvolať a vypočúť na HP svedkyňu A. R., A.. V. (ďalej len sv. R.) z dôvodu zistenia takých skutočností, ktoré by objektivizovali doposiaľ zistený skutkový stav prejednávanej veci, čo sa však nepodarilo, keďže ani na aktuálnej adrese sa svedkyňa nezdržiava a jej pobyt je neznámy.

„Keďže iniciatíva predvolať túto svedkyňu bola na strane obhajoby, je pre súd záležajúce, že táto iniciatíva nebola na strane aj OP, keďže ona navrhla v obžalobnom návrhu vypočúť túto svedkyňu, pričom súd uvádza, že celé toto trestné konanie je konaním podľa zásad kontradiktórnosti.“

Súd ďalej uvádza, že aj z prečítanej zápisnice tejto svedkyne z prípravného konania (ďalej len PK) na (č. I 346 - 347) je zrejmé, že táto bola od roku 1999 až do januára 2002 konateľkou V. i keď, ako ona tvrdí, touto konateľkou mala byť len dočasne. Uvedenú skutočnosť, že konateľkou v rozhodnom čase bola svedkyňa R. potvrdzuje aj znalkyňa B.. H. D. (ďalej len znalkyňa) (na č. I. 677, resp. 698) a obžalovaný až v januári 2002, navyše súd ďalej uvádza, že svedkyňa spochybnila svoj podpis na poverení (na č. I. 97) pre obžalovaného.

Aj svedok Y. T. (ďalej len svedok T.) vypovedal (na č. I. 347, resp. 557, resp. 696), že bol konateľom V. od roku 2002 do roku 2003, keď spoločnosť V. prebral od svedkyne R., čo opäť potvrdila znalkyňa, t. j. z vyššie uvedeného vyplýva, že povinný a právne zodpovedný podať daňové priznania za spoločnosť V. za jednotlivé obdobia tak, ako sú uvedené v obžalobnom návrhu sú zodpovední konatelia a to do roku 2002 svedkyňa V., následne jej manžel C. R. a neskôr ďalší konateľ svedok T..

Z prečítaného aktualizovaného odpisu z RT obžalovaného (na č. I. 765) vyplýva, že je uvedených 5 záznamov, pričom prvé štyri záznamy sú o skutočnosti, že na obžalovaného sa hľadá ako keby nebol odsúdený a ostatný piaty záznam je z roku 2013, kedy bol OS Košice II odsúdený na podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so skúšobnou dobou v trvaní 4 rokov.

Súd tieto opakované zistené skutočnosti považuje za relevantné vo vzťahu k prejednávanej veci, pričom zotrváva na ostatných procesných úkonoch vykonaných na prechádzajúcich HP pred zrušením napadnutého rozsudku KS. Aj tieto procesné úkony len doplňujú už zistený skutkový stav v prejednávanej veci, preto ich súd, keďže neboli napadnuté uznesením KS považuje za dôkazy objektivizujúce daný stav veci a preto by bolo kontraproduktívne ich opäť uvádzať aj v tomto odôvodnení rozsudku.

Súd na základe vykonaného dokazovania podľa názoru súdu dostatočného pre náležité zistenie skutkového stavu a v rozsahu nevyhnutnom na meritórne rozhodnutie po jeho objektívnom vyhodnotení podľa svojho presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito ako aj v ich súhrne ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku dospel k záveru o oslobodení obžalovaného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I.

Zo základných zásad trestného konania, konkrétne zo zásady prezumpcie neviny upravenej v § 2 ods. 4 Tr. poriadku vyplýva inter alia, že obvinenému musí byť vina preukázaná, obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech, teda ak obvinený niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti, rovnako ak obvinený k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodit' záver, že také tvrdenie je nepravdivé, odsudzujúci rozsudok môže byť pri tom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného a v prípade, že vina obvineného nie je preukázaná, musí byť obvinený oslobodený spod obžaloby podľa § 285 Tr. poriadku. V kontradiktórnom súdnom procese pritom takéto dôkazné bremeno nepochybne spočíva na OP. Aplikujúc uvedené súd dospel k záveru, že

v tomto prejednávacom prípade orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili dostatok relevantných usvedčujúcich dôkazov.

Súd aj po znovu prejednaní veci v potrebnom rozsahu rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a to na základe už vykonaných procesných úkonov uvedených v predchádzajúcom odvolaní OP napadnutom rozsudku a po doplnení vyluchov svedkyne K. a svedkyne O..

Aj na základe týchto svedeckých výpovedí súd musí opätovne poukázať na skutočnosť, že i tieto procesné úkony v spojení s už vykonanými procesnými úkonmi jednoznačne nepreukázali vinu obžalovaného.

Obžalovaný poprel spáchanie skutku, t. j. že ako „splnomocnený zástupca“ spoločnosti V. mal spáchať žalované skutky. Súd uvádza, že z obsahu „poverenia“ (na č. I. 97) vyplýva, že tento je „...splnomocnený jednáť a na základe jednaní podpisovať obchodné zmluvy, riadiť prípravné práce, pre stavbu pivovaru, nákup technológie, stavebné práce, dohľad nad personálnym servisom a celkovou finalizáciou spustenia prevádzky...“, teda v žiadnom prípade nebol splnomocnený na iné než tam uvedené úkony, pričom súd znovu pripomína, že z vykonaného dokazovania vyplýva pochybnosť, že toto poverenie podpísala konateľka spoločnosti svedkyňa R.. Uvedený obsah poverenia korešponduje so samotnou výpoveďou obžalovaného, kde sa podľa OP „priznáva“, že zmluvy a dodávky tovaru pre spoločnosť zabezpečoval on sám. Ani skutočnosť, že vykonal zmenu sporných faktúr a tieto nahradil inými, ktoré patrili k príslušnému zdaňovaciemu obdobiu, nemôže jednoznačne svedčiť o vine obžalovaného. O jeho vine nemôže svedčiť, bez akýchkoľvek iných dôkazov preukazujúcich jeho vinu, ani skutočnosť, že mal v jednom prípade podať nulové daňové priznanie, navyše ak toto daňové priznanie bolo podané len z dôvodu nekompletnosti príslušných dokladov. Toto „ďalšie priznanie“ OP nijakým spôsobom na HP nepreukázala a obžalovanému nedokázala. Takéto konanie obžalovaného OP len uvádza vo svojom odvolaní (na č. I. 713).

Zástupca za poškodenú stranu N. C.. K. T. sa vyjadril len vo vzťahu ku škode, ktorá sa bude vymáhať cestou exekučného konania.

Svedkyňa K. ako daňová kontrolórka, ktorá okrem iných vykonala daňovú kontrolu v V. vypovedala, že daňovú kontrolu vykonali v rôznych časových horizontoch, pričom potvrdila, že obžalovaný bol podľa nej na základe dodatku k spoločenskej zmluve zo dňa 20.8.2002 konateľom spoločnosti, nakoľko pán Y. T. mal byť vymazaný. Mala za to, že týmto oprávneným subjektom je obžalovaný. Sama priznala, že kontrolu na DPH vykonávala iná pracovníčka nie ona, preto sa nevie vyjadriť bližšie k tejto skutočnosti a to aj z toho hľadiska, že už si na odstup času na jednotlivé podrobnosti nepamätala.

Z výpovede svedkyne R. je zrejmé len to, že potvrdila skutočnosť, že v čase, ktorý sa vzťahuje na podanie daňových priznaní tak, ako sú uvedené v obžalobnom návrhu, bola ešte konateľkou V. i keď si myslela, že nie je konateľkou a to i napriek tomu, že jej obžalovaný na jej požiadanie vydal vyhlásenie prístupujúceho spoločníka (na č. I. 349d, resp. 415) zo dňa 27.7.2001 s tým, že od 15.7.1999 ona ako konateľka nevykonáva žiadnu činnosť. Uvedené vyhlásenie je podľa súdu z právneho hľadiska irelevantné, nakoľko nemohol obžalovaný na seba prevziať viacej práv ako mala samotná konateľka spoločnosti svedkyňa R.. Spochybnené je aj poverenie zo dňa 2.5.1999 (na č. I. 97), ktorým svedkyňa R. poverila obžalovaného konať v mene V., keďže táto vo svojich výpovediach spochybnila, že by toto poverenie podpísala, keďže sa nejedná o jej podpis, teda že podpis nie je jej. Kto bol v rozhodnom čase konateľom V. a kto bol povinný a právne zodpovedný podať daňové priznanie za V. v rozhodnom čase, t. j., že to boli vždy konatelia v tomto prípade svedkyňa R., jej manžel a neskôr svedok T. potvrdila vo svojej výpovedi aj znalkyňa. Navyše, tieto listinné dôkazy nie sú z pohľadu súdu vierohodné, nakoľko sa jedná o fotokópie, ktoré nie sú ničím a nikým overené, že sú totožné s originálom (na č. I. 349d, resp. 415).

Obrana obžalovaného, že nespáchal dané skutky, je potvrdená priamym dôkazom a to svedeckou výpoveďou svedka T., ktorý vypovedal, že bol konateľom V. od 28.1.2002 do roku 2003 a V. prevzal po svedkyňi R. a nie po obžalovanom. Taktiež priznal, že podpísal daňové priznania za rok 2001 - 2002, i keď si už presne nepamätal presné dátumy, ale že sú to jeho podpisy nepoprel. Potvrdil, že účtovníctvo vykonávala svedkyňa O..

Svedok W. E. si už nepamätal, v akom čase bol konateľom spoločnosti A., on nepodnikal, iní podnikatelia, ktorých mená nepozná, urobili z neho „bieleho koňa“, nič nepodpisoval a obžalovaného nikdy nevidel. Uvedená svedecká výpoveď nemá vo vzťahu k prejednávanej veci žiadnu výpovednú hodnotu i cez to všetko, že z pohľadu obžaloby mala túto výpovednú hodnotu mať. Svedok vypovedal, že spoločnosť A. nevykonávala žiadnu činnosť, nič nefakturovala a obžalovaného nepozná a to preto, že faktúry uvedené v bode 1, 2 a 3 obžalobného návrhu sú z obdobia, keď tento svedok nebol spoločníkom a konateľom tejto spoločnosti, keďže podľa Obchodného registra sa tak stalo až 11.12.2000 (na č. I. 294), t. j. preto je jeho svedecká výpoveď nulitná. Vykonaná konfrontácia medzi ním a obžalovaným potvrdila skutočnosť,

že obaja sa navzájom nepoznajú a že svedok pre V. nevykonával žiadne práce a nevystavoval žiadne faktúry.

Svedkyňa B.. R. G. potvrdila len skutočnosti ohľadne daňových kontrol a že kontrola DÚ zistila nejaké nedostatky, ktoré vyplývali z protokolu, ktoré obdržala už ako konateľka V.. Ani vykonaná konfrontácia medzi ňou a obžalovaným nepriniesla požadované relevantné skutočnosti okrem tých, že obaja sa poznajú a že účtovné doklady sú u svedkyne O. a že faktúry boli zle zaúčtované.

Na svedeckú výpoveď C. R. ako dôkaz súd neprihliadol, lebo bola vykonaná nezákonným spôsobom a z jej obsahu aj tak nevyplývajú relevantné skutočnosti použiteľné pre toto konanie, keďže vo svojej výpovedi v podstate potvrdil len skutočnosti uvedené jeho manželkou.

I keď svedkyňa O. vypovedala, že účtovné doklady od V. prevzala od zamestnancov V., alebo od obžalovaného, nebolo jej povinnosťou bližšie skúmať tieto doklady. Potvrdila, že V. obchodovala so spoločnosťami K. a A., ale v akých súvislostiach uviesť nevedela. Z účtovného hľadiska nemala povinnosť toto skúmať. Ohľadne reštaurácie a pivárne I. uviedla, že si už bližšie okolnosti nepamätá. Podklady pre daňové priznania za roky 2000 - 2003 pripravila jej spoločnosť pre ďalšie spracovanie, avšak ich predloženie DÚ si už riešila každá spoločnosť sama a tak sa stalo aj v prípade V.. Ak boli nejaké nezrovnalosti, tak to mal avizovať DÚ.

Svedkyňa C. D. síce potvrdila, že bola spoločníčkou s obžalovaným v spoločnosti K., avšak nič podstatné k prejednávanej veci uviesť nevedela. Jej činnosť bola obmedzená len na komunikáciu v taliančine, ktorú ovládala, ale nepotvrdila obchodné kontakty spoločnosti K. s V. a nič jej toto obchodné meno nehovorilo. Svedkovia C.. L. R. a Q. M.Ý. nič podstatné k meritu prejednávanej veci nevedeli uviesť. Svedok M. nemal vedomosť, či jeho otec B.. C. M. predkladal na DÚ nejaké prehlásenia o nevykonávaní podnikateľskej činnosti a či mal vykonávať nejaké práce pre obžalovaného resp. V..

Znalkyňa jednoznačne vymedzila právnu zodpovednosť v ekonomickej oblasti V. vo vzťahu k prejednaným skutkom a to nie k osobe obžalovaného, ale k iným osobám tak, ako je to uvedené v jej výpovedi, resp. v záveroch znaleckého posudku a to podľa jednotlivých rokov t. j. aj zodpovednosť za podávanie v obžalobe uvedených daňových priznaní na DÚ. Znalkyňa síce potvrdila kolobeh účtovných dokladov, avšak potvrdila aj tú skutočnosť, že z dôvodu absencie ďalších účtovných dokladov, ako sú súvahy a výsledovky, predovšetkým ich originálov, o spôsobe vzniku a ich existencie, nie je možné bez akýchkoľvek pochybností tieto považovať za relevantné. Týmto je spochybnené dokazovanie obžaloby vo vzťahu k prečítaným listinným dôkazom nazhromaždených v prípravnom konaní svedčiacich o úmyselnom konaní obžalovaného pri predkladaní účtovných dokladov tak, ako boli prečítané na HP.

Svedkov G. Š. a D. D. nebolo možné vypočúť, nakoľko pátranie po týchto osobách bolo neúspešné, t. j. skutok č. 4 v obžalobnom návrhu nebolo možné na HP dostatočne objektivizovať bez vykonania týchto procesných dôkazov.

Súd vychádzajúc z ustanovenia § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona účinného v čase spáchania skutku uvádza, že skrátením dane a poistného sa rozumie vymeranie nižšej dane alebo poistného, aké bol príslušný subjekt povinný odvieť.

Obžaloba vykonaným dokazovaním na HP nepreukázala, že skutky uvedené v obžalobnom návrhu spáchal bez akýchkoľvek pochybností obžalovaný. Súd uvádza, že aj svedok T. priznal, že podpisoval daňové priznania, ďalej, že konateľmi V. boli v rozhodnom čase iné osoby v spisovom materiály súdu i pri daňových kontrolách chýbali originálne účtovné doklady (výslednice a súvahy), čo potvrdila i znalkyňa a pre neprítomnosť neboli vypočítané viaceré osoby uvádzané v obžalobnom návrhu v procesnom postavení svedka.

Dôvody, ktoré počas HP produkovala obžaloba neobjasnili relevantný podiel na spracovaní daňových podaní V. nielen obžalovaného, ale ani iných osôb v trestno právnej rovine predovšetkým ohľadne motívu konania úmyslu konať protiprávne. Obžalobe sa dokazovaním na HP nepodarilo výsluchom svedkov resp. prečítaním zápisníc svedkov z prípravného konania ani prečítaním listinných dôkazov ustáliť a bez akýchkoľvek pochybností označiť obžalovaného za jediného trestno právne zodpovedného za spáchanie žalovaného skutku, navyše, ak nebolo jednoznačne dokázané, že jednotlivé obchodné vzťahy medzi V. a K. A. a spoločnosť Š. (M.) boli skutočne aj realizované. Otázne je, či a kedy boli vykonané stavebné práce na reštaurácii a pivárni I. a v akej finančnej hodnote.

Uvedené neobjasnené skutočnosti sú podľa súdu takými skutočnosťami, ktoré majú za následok, že súd má pochybnosti o vine obžalovaného, keďže povinnosť dokazovať vinu obžalovaného je na obžalobe v zmysle zásad kontradiktórneho konania.

Vzhľadom na nedostatok dôkazov svedčiacich proti obžalovanému súd dospel k záveru, o dôkaznej núde a preto musel použiť zásadu „in dubio pro reo“ t. j. pochybnosti v prospech páchatel'a a obžalovaného spod obžaloby prokurátora OP oslobodil.

Zásada „in dubio pro reo“ - pochybnosti v prospech obvineného prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Použitie tejto zásady je prípustné až vtedy, keď pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov.

Z vykonaného opätovného dokazovania teda vyplýva, že existujú dôvodné pochybnosti o tom, že sa obžalovaný dopustil skutkov tak, ako sú uvedené v tomto rozsudku a preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Košice I.